

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1027/2026
14.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији су заједнички пуномоћници Соња Хади Борјановић и Рајко Вукмировић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, Организациона јединица Нови Сад, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 8/2026 од 26.02.2026. године, у седници одржаној 14.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 8/2026 од 26.02.2026. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 8/2026 од 26.02.2026. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду П1 226/2024 од 13.01.2026. године, таксеном обвезнику АА утврђена је таксена обавеза на име таксе на ревизију (посебну ревизију) у износу од 29.488,93 динара, таксеном обвезнику ББ у износу од 29.815,10 динара и таксеном обвезнику ВВ у износу од 29.179,18 динара, те су стављени ван снаге налози за плаћање судске таксе издати тужиоцу ББ и ВВ дана 14.11.2025. године, као и опомене издате 24.12.2025. године.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж1 8/2026 од 26.02.2026. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужилаца и потврђено првостепено решење. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради разматрања правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана

и ради уједначавања судске праксе, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Законом о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11...10/23 - други закон), прописани су услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију (посебна ревизија) и одлучити о овом правном леку, онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије и то искључиво уколико због погрешне примене материјалног права постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, потреба новог тумачења права или уједначавања судске праксе по питању примене материјалног права.

У конкретној ситуацији нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужилаца јер је реч о примени процесних одредби Закона о парничном поступку, док у погледу примене одредби Закона о судским таксама, Врховни суд налази да није одступљено од судске праксе приликом одлучивања о обавези тужилаца као таксених обвезника на плаћање судских такси на ревизију, нити постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана или потреба новог тумачења примењеног права.

Стога је Врховни суд, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозволљена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Полазећи од цитираних законских одредби, ревизија није дозвољена јер се не ради о решењу којим је поступак правноснажно окончан, будући да се ревизијом добија правноснажно решење којим је тужиоцима утврђена обавеза плаћања судских такси на посебну ревизију. При томе, ради се о спору ради новчаног потраживања из радног односа, код којих ревизија није дозвољена по члану 441. ЗПП, већ је дозвољена

под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање, а у конкретном случају вредност предмета спора за сваког тужиоца посебно (према којој се обрачунавају судске таксе) не прелази законом прописани имовински цензус за дозвољеност ревизије из члана 403. став 3. ЗПП,

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**